

Treurnis

MIJMERING

Zijn handen trillen, zijn benen begeven het bijna. De zon komt op, het gras is nat, de bladeren hangen zwaar aan de bomen, stille getuigen van de storm die in hem woedt. Sinds drie uur is niets nog wat het was. Zijn geest wil niet terug naar dat moment, maar kan er ook niet omheen. Alles, alles zou hij er voor geven als hij de tijd kon terugzetten. Vier uur liever nog, zodat ook de domme ruzie die er aan vooraf ging niet had plaatsgevonden.

Hij was gek op haar. Vier keer was hij haar die avond tegengekomen. Ze was vrolijk, ze deed of ze hem niet zag. Hij had zich telkens omgedraaid en was een andere kant opgelopen in de hoop haar niet meer te zien, maar tevergeefs. Op het laatst kon hij het niet meer aan. Hij was naar haar toegegaan, had haar arm gepakt en haar meegetrokken uit de drukte. Ze had gedronken, hij ook, ze maakten ruzie, ze had geroepen dat ze aangifte zou doen als hij haar niet losliet. Dus liet hij haar los, met een harde duw. Ze was gevallen, haar hoofd tegen een bloembak. Ineens lag ze daar, doodstil, slechts een beetje bloed. Hij wist meteen dat het mis was. In paniek was hij weggefietsd, de stad uit, het bos in, kapot, zijn hoofd één grote chaos waarin de omvang van wat was gebeurd zich steeds helderder aftekende.

‘Meisje levenloos aangetroffen in de binnenstad van Eindhoven. De vermoedelijke dader heeft zich ‘s middags bij de politie gemeld’.

Zoals hierboven kan het zijn gegaan, maar ook heel anders. Op social media buiten de meningen over elkaar heen – we hebben zo snel ons oordeel klaar - maar opvallend gauw verstommen ze; ook een drama zit soms in een klein hoekje. Wat een treurnis.

Marjolijn Sengers, 2 november 2014